DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 24 mars 2011 *

I mål C-369/09 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 14 september 2009,

ISD Polska sp. z o.o., Warszawa (Polen),

Industrial Union of Donbass Corp., Donetsk (Ukraina), och

ISD Polska sp. z o.o. (tidigare Majątek Hutniczy sp. z o.o.), Warszawa,

företrädda av C. Rapin och E. Van den Haute, avocats,

klagande,

* Rättegångsspråk: franska.

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av E. Gippini Fournier och A. Stobiecka-Kuik, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna J.-J. Kasel, E. Levits, M. Safjan och M. Berger (referent),

generaladvokat: Y. Bot,
justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corp. och ISD Polska sp. z o.o. (tidigare Majątek Hutniczy sp. z o.o.) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 1 juli 2009 i de förenade målen T-273/06 och T-297/06, ISD Polska m.fl. mot kommissionen (REG 2009, s. I-2185, nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten ogillade en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2006/937/EG av den 5 juli 2005 om det statliga stöd nr C 20/04 (ex NN 25/04) som beviljats företaget Huta Częstochowa SA (EGT L 366, 2006, s. 1, nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

2 Det Europaavtal som undertecknades i Bryssel den 16 december 1991 om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Polen, å andra sidan (EGT L 348, 1993, s. 2; svensk specialutgåva, område 11, volym 26, s. 4, nedan kallat Europaavtalet) trädde i kraft den 1 februari 1994. I avtalet föreskrivs en konkurrensordning som baseras på bestämmelserna i EG-fördraget.

3 I protokoll nr 2 om EKSG-produkter i Europaavtalet (nedan kallat protokoll nr 2) föreskrivs ett förbud mot statligt stöd.

4 I artikel 8 i protokoll nr 2 föreskrivs följande:

”1. Följande är oförenligt med avtalets rätta funktion, om det kan påverka handeln mellan gemenskapen och Polen:

…

iii) Varje form av statligt stöd förutom de undantag som tillåts i enlighet med Parisfördraget.

…

4. Parterna godkänner att [Republiken] Polen, under de första fem åren efter avtalets ikraftträdande och genom undantag från punkt 1 iii, i omstruktureringssyfte undantagsvis kan bevilja offentligt stöd för EKSG-stålprodukter under förutsättning att

— omstruktureringsprogrammet är kopplat till en allmän rationalisering och kapacitetsminskning i Polen,

— det leder till att de företag som erhåller stöd efter omstruktureringen kan överleva under normala marknadsvillkor,

— beloppet och intensiteten av ett sådant stöd strikt begränsas till det absolut nödvändiga för att återställa en sådan överlevnad och att stödet gradvis sänks.

Associeringsrådet skall med hänsyn till [Republiken] Polens ekonomiska situation besluta huruvida femårsperioden kan förlängas.

…”

5 Genom beslut nr 3/2002 av associeringsrådet EU–Polen av den 23 oktober 2002 om förlängning av den period som anges i artikel 8.4 i protokoll [nr] 2 (EUT L 186, 2003, s. 38, nedan kallat associeringsrådets beslut) förlängdes den period under vilken Republiken Polen, på de villkor som anges i artikel 8.4 i protokoll nr 2, i omstruktureringssyfte undantagsvis får bevilja offentligt stöd för stålproducenter med ytterligare åtta år från och med den 1 januari 1997, eller till dagen för Republiken Polens anslutning till Europeiska unionen.

6 I artikel 2 i associeringsrådets beslut föreskrivs följande:

”[Republiken] Polen skall förelägga … [kommissionen] ett omstruktureringsprogram och företagsplaner som uppfyller kraven i artikel 8.4 i protokoll [nr] 2 och [som] har utvärderats och godkänts av landets nationella tillsynsmyndighet för statligt stöd (byrån för konkurrens och konsumentskydd).”

7 Genom protokoll nr 8 om omstruktureringen av den polska stålindustrin, som återfinns i bilaga till akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen (EUT L 236, 2003, s. 948, nedan kallat protokoll nr 8), får Republiken Polen, med avvikelse från de allmänna bestämmelserna om statligt stöd, bevilja omstruktureringsstöd till sin stålindustri på grundval av de närmare bestämmelser som anges i omstruktureringsplanen och på de villkor som anges i detta protokoll. Däri föreskrivs bland annat följande:

”1. Trots artiklarna 87 [EG] och 88 [EG] skall det statliga stöd som [Republiken] Polen beviljat för bestämda delar av den polska stålindustrin för omstrukturering anses vara förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att

— den period som anges i artikel 8.4 i protokoll [nr] 2 … har förlängts så att det gäller fram till anslutningen,

— de villkor som anges i omstruktureringsplanen på grundval av vilka ovannämnda protokoll förlängdes uppfylls under hela perioden 2002–2006,

— de villkor som anges i detta protokoll är uppfyllda, och

— inget statligt stöd för omstrukturering betalats till den polska stålindustrin efter anslutningsdagen.

…

3. Endast företag som förtecknas i bilaga 1 (nedan kallade ’stödmottagande företag’) skall vara berättigade till statligt stöd inom ramen för omstruktureringsprogrammet för den polska stålindustrin.

4. Ett stödmottagande företag får inte:

a) vid sammanslagning med ett företag som inte anges i bilaga 1 överlåta åtnjutandet av det stöd som beviljats det stödmottagande företaget,

b) ta över tillgångar från ett bolag som inte ingår i bilaga 1 och som förklaras i konkurs under perioden fram till och med den 31 december 2006.

…

6. Det omstruktureringsstöd som beviljats de stödmottagande företagen skall fastställas mot bakgrund av de berättiganden som anges i den godkända polska stålomstruktureringsplanen och enskilda verksamhetsplaner godkända av rådet. Emellertid är utbetalt stöd under perioden 1997–2003 begränsat till ett belopp om 3 387 070 000 PLN.

…

Inget ytterligare stöd skall beviljas av [Republiken] Polen för omstrukturering av den polska stålindustrin.

…

10. Alla senare ändringar i den övergripande omstruktureringsplanen och i de individuella planerna måste godkännas av kommissionen och vid behov av rådet.

…

18. Om övervakningen visar att

…

c) [Republiken] Polen under omstruktureringsperioden har beviljat ytterligare, oförenligt statligt stöd till stålindustrin och i synnerhet till de stödmottagande företagen,

skall övergångsarrangemanget i detta protokoll inte ha verkan.

Kommissionen skall vidta lämpliga åtgärder för att kräva att berörda företag betalar tillbaka sådant stöd som beviljats dem i strid med villkoren i detta protokoll.”

8 I den enda artikeln i rådets beslut 2003/588/EG av den 21 juli 2003 om uppfyllande av villkoren i artikel 3 i beslut nr 3/2002 (EUT L 199, s. 17) (nedan kallat rådets beslut 2003/588) föreskrivs följande:

”Det omstruktureringsprogram och de företagsplaner som [Republiken] Polen den 4 april 2003 förelade kommissionen i enlighet med artikel 2 i beslut nr 3/2002 … uppfyller villkoren i artikel 8.4 i … protokoll [nr 2].”

9 I artikel 6.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] EG (EGT L 83, s. 1) föreskrivs följande:

”Beslutet om att inleda ett formellt granskningsförfarande skall sammanfatta relevanta sak- och rättsfrågor, kommissionens preliminära bedömning beträffande den föreslagna åtgärdens karaktär av stöd skall inbegripas och tvivlen beträffande åtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden skall anges. I beslutet skall den berörda medlemsstaten och andra intresserade parter uppmanas att lämna sina synpunkter inom en föreskriven tidsfrist som normalt inte skall överskrida en månad. I vederbörligen berättigade fall får kommissionen förlänga den föreskrivna tidsfristen.”

10 I artikel 7.5 i förordningen föreskrivs följande:

”Om kommissionen finner att det anmälda stödet inte är förenligt med den gemensamma marknaden, skall den besluta att stödet inte får införas (nedan kallat negativt beslut).”

11 I artikel 14 i förordning nr 659/1999 stadgas följande:

”1. Vid negativa beslut i fall av olagligt stöd skall kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren (nedan kallat beslut om återkrav). Kommissionen skall inte återkräva stödet om detta skulle stå i strid med en allmän princip i gemenskapsrätten.

2. Det stöd som skall återkrävas enligt ett beslut om återkrav skall innefatta ränta med en lämplig räntesats som fastställs av kommissionen. Räntan skall betalas från det datum då det olagliga stödet stod till stödmottagarens förfogande till det datum då det har återbetalats.

…”

12 I artikel 20.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Varje intresserad part kan lämna synpunkter i enlighet med artikel 6 efter det att kommissionen har beslutat att inleda det formella granskningsförfarandet. Varje intresserad part som har lämnat sådana synpunkter och varje mottagare av individuellt stöd skall tillställas en kopia av det beslut som kommissionen har fattat i enlighet med artikel 7.”

13 I artikel 9 i kommissionens förordning (EG) nr 794/2004 av den 21 april 2004 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 659/1999 (EUT L 140, s. 1) föreskrivs följande:

”1. Om inte annat anges i ett särskilt beslut, skall den räntesats som skall användas för återkrav av statligt stöd som beviljats i strid med artikel 88.3 [EG] vara en årlig räntesats som fastställs för varje kalenderår.

Den skall beräknas på grundval av genomsnittet av de femåriga räntesatser som tillämpas på transaktioner mellan banker för september, oktober och november föregående år, plus 75 baspunkter. Om det är motiverat får kommissionen höja räntesatsen med mer än 75 baspunkter avseende en eller flera medlemsstater.

…

4. Om tillförlitliga eller jämförbara uppgifter saknas eller under exceptionella omständigheter får kommissionen, i nära samarbete med de berörda medlemsstaterna, för en eller flera medlemsstater fastställa en räntesats för återkrav av statligt stöd på grundval av en annan metod och med stöd av de upplysningar den förfogar över.”

14 I artikel 11.2 i förordningen föreskrivs följande om hur räntesatsen ska beräknas:

”Räntan skall kapitaliseras fram till den dag då stödet har återbetalats. På den upplupna räntan från föregående år skall ränta löpa varje efterföljande år.”

Bakgrund till målet

15 Åren 2002–2005 omstrukturerades den polska stålproducenten Huta Częstochowa S.A. (nedan kallad HCz). Tillgångarna i HCz överfördes därvid till nya företag.

16 År 2002 bildades Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (nedan kallat HSCz) för att HCz:s stålproduktion skulle kunna upprätthållas. HSCz hyrde HCz:s produktionsanläggningar av konkursförvaltaren och övertog de flesta anställda. HSCz:s moderbolag var Towarzystwo Finansowe Silesia sp. z o.o. (nedan kallat TFS). TFS ägs till hundra procent av finansministeriet i Polen.

17 År 2004 bilades bolagen Majątek Hutniczy sp. z o.o. (nedan kallat MH) och Majątek Hutniczy Plus sp. z o.o. (nedan kallat MH Plus). Samtliga aktier i dessa bolag ägs av HCz. MH övertog de ståltillgångar som tillhört HCz, och MH Plus övertog vissa andra tillgångar som behövs för produktionen.

18 De tillgångar som inte avsåg produktionen (kallade stålproduktionsfrämmande tillgångar) jämte elproduktionsanläggningen Elsen överfördes till Operator ARP sp. z o.o., vilket bolag hör under Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. (organ som ansvarar för industriutvecklingen och som ägs av finansministeriet i Polen). Dessa tillgångar överfördes som betalning av de offentligrättsliga fordringar som var föremål för omstrukturering (skatter och socialförsäkringsavgifter).

19 Genom skrivelse av den 19 maj 2004 underrättade kommissionen Republiken Polen om sitt beslut att inleda ett formellt granskningsförfarande beträffande det omstruktureringsstöd som hade beviljats stålproducenten HCz. Beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 12 augusti 2004 (EUT C 204, s. 6).

Kommissionen beredde samtliga berörda parter tillfälle att inkomma med synpunkter beträffande sakomständigheterna och den juridiska bedömningen i inledningsbeslutet. Yttranden inkom från Republiken Polen och fyra berörda parter.

20 I ett dokument med titeln ”Förklaring avseende det statliga stöd som eventuellt beviljats [HCz] och [HSCz]”, av den 3 februari 2005, gjorde ISD Polska sp. z o.o. (som då var verksamt under namnet ZPD Steel sp. z o.o., nedan kallat ISD), ett helägt dotterbolag till Industrial Union of Donbass Corp. (nedan kallat IUD), följande uttalande vid förhandlingarna om förvärv av HSCz, MH, MH Plus och tio andra dotterbolag till HCz:

”Vi förklarar härmed att om kommissionen fattar ett beslut att [HCz], [HSCz] eller den som har tagit över [HCz]s tillgångar ska återbetala olagligt statligt stöd inom omstruktureringsprogrammet upp till ett belopp av 20 miljoner [PLN] har detta beslut ingen inverkan på våra skyldigheter enligt erbjudandet och vi förpliktar oss att inte begära ersättning av a) de polska skattemyndigheterna, b) [Agencja Rozwoju Przemysłu], c) [TFS], d) [HCz] … och att således betala tillbaka stödet eller delta i ett av kommissionen inlett förfarande efter att statligt stöd beviljats [HCz]. Vi förpliktar oss att i ett sådant fall säkerställa att [MH], [MH Plus] och [HSCz], eller andra företag, samt deras lagliga efterträdare (oberoende av ägandeform) ska betala tillbaka det olagliga stöd som fastställts i kommissionens beslut, även om beslutet endast avser [HCz].”

21 Tvärtemot de tvivel som kommissionen hade först, kom den vid förfarandets slut fram till att omstruktureringsåtgärderna beträffande HCz enligt bestämmelserna i lagen om offentligt stöd till företag med stor betydelse för arbetsmarknaden, av den 30 oktober 2002 (Dz. U. nr 213, moment 1800), i dess ändrade lydelse, inte utgjorde något statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

22 Däremot kom kommissionen fram till att HCz i olika former hade beviljats statligt stöd för åren 1997–2002. Kommissionen fann att stödet delvis var förenligt med den gemensamma marknaden, men förordnade att den del av stödet som bedömdes vara oförenligt med den gemensamma marknaden (19 699 452 PLN) (nedan kallat det omtvistade stödet) skulle återbetalas.

23 Den 5 juli 2005 fattade kommissionen det omtvistade beslutet. I artikel 3 i beslutet föreskrivs följande:

”1. Det statliga stöd till ett belopp av 19 699 452 zloty som [Republiken] Polen mellan 1997 och maj 2002 lämnade till [HCz] i form av driftstöd och stöd för omstrukturering av arbetskraften är oförenligt med den gemensamma marknaden.

2. [Republiken] Polen skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från [HCz], Regionalny Fundusz Gospodarczy, [MH] och Operator ARP sp. z o.o. återkräva det stöd som avses i första stycket och som olagligen utbetalats till [HCz]. Samtliga dessa företag skall vara solidariskt ansvariga för återbetalningen av stödet.

Återkravet skall ske utan dröjsmål och i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa detta beslut. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag då stödet ställdes till [HCz]s förfogande till den dag det har återbetalats. Räntan skall beräknas i enlighet med bestämmelserna i kapitel V i förordning … nr 794/2004.

…”

24 I artikel 4 i det omtvistade beslutet godtar kommissionen den föreslagna ändringen i Polens nationella omstruktureringsplan i enlighet med punkt 10 i protokoll nr 8 till den del den möjliggör en omstrukturering av HCz utan statligt stöd och utan att företagets produktionskapacitet ökas.

25 Enligt ett avtal av den 30 september 2005, som trädde i kraft den 7 oktober 2005, köpte ISD samtliga aktier i MH och MH Plus från HCz. Dessutom köpte ISD de tio dotterbolag som tillhörde HCz. Enligt ett annat avtal av den 30 september 2005, som också det trädde i kraft den 7 oktober 2005, köpte ISD samtliga aktier i HSCz från TFS. På så sätt blev ISD ägare till HSCz, MH, MH Plus och tio andra dotterbolag till HCz.

26 Genom skrivelse av den 17 februari 2006 hemställde kommissionen om att de polska myndigheterna skulle ange till vilken räntesats som de solidariskt ansvariga gäldenärerna i artikel 3.2 i beslutet skulle återbetala det omtvistade stödet. De polska myndigheterna föreslog i svarsskrivelse av den 13 mars 2006 vilka räntesatser som skulle tillämpas och enligt vilken metod räntan skulle beräknas. De polska myndigheterna föreslog bland annat att för åren 1997–1999 skulle man tillämpa det polska finansministeriets fasta obligationsränta i polska zloty med en löptid över fem år, och för perioden mellan år 2000 och det datum då Republiken Polen anslöt sig till Europeiska unionen skulle man tillämpa obligationsräntan men med tioårig löptid. De polska myndigheterna ansåg också att räntan skulle uppdateras varje år och att räntan inte skulle beräknas på sammansatt basis, mot bakgrund av den mycket höga men snabbt sjunkande räntan på kapitalmarknaderna i Polen.

27 I svarsskrivelse av den 7 juni 2006 fastställde kommissionen att räntan som skulle tillämpas på återkravet av det omtvistade stödet skulle vara det polska finansministeriets femåriga fasta obligationsränta i polska zloty för hela den berörda perioden och att räntan enligt artikel 11.2 i förordning nr 794/2004 skulle tillämpas på sammansatt basis.

28 Genom skrivelser av den 7 juli respektive den 16 augusti 2006 delgavs beslutet IUD och MH. Beslutet offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* den 21 december 2006.

29 Den 15 november 2006 slogs ISD och MH samman och ISD inträdde i samtliga MH:s rättigheter och skyldigheter.

Målet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

30 Sökandena ISD och IUD yrkade vid förstainstansrätten i det ovannämnda målet T-273/06 bland annat att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara artikel 3 i det omtvistade beslutet, och de anförde sex grunder till stöd för sin talan.

31 Den första grunden avsåg att protokoll nr 8 hade åsidosatts. Den fjärde grunden avsåg att principen om skydd för berättigade förväntningar hade åsidosatts och den sjätte grunden att förordning nr 794/2004 hade åsidosatts. Den andra, den tredje och den femte grunden har inte åberopats i överklagandet, och de kommer därför inte att behandlas nedan.

32 I det ovannämnda målet T-297/06 framförde ISD samma yrkanden och åberopade fyra grunder som i stort är identiska med de grunder som åberopats i det ovannämnda målet T-273/06, men yrkade även att artikel 4 i det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.

33 Sökandena ifrågasatte med den första grunden tillämpligheten i tiden (*ratione temporis*) och med avseende på person (*ratione personae*) av gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd och kommissionens befogenhet att kontrollera huruvida dessa bestämmelser respekterades under perioden före Republiken Polens anslutning till unionen.

34 Förstainstansrätten slog härvid fast att artiklarna 87 EG och 88 EG i princip inte var tillämpliga på stöd som har beviljats före anslutningen och som inte är tillämpligt därefter och att kommissionen har motiverat sin behörighet med att protokoll nr 8 utgör *lex specialis*.

35 Förstainstansrätten erinrade om att denna ordning på många sätt skiljer sig från den allmänna ordning som föreskrivs i EG-fördraget och i bilaga IV till akten om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning och om anpassning av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen (EUT L 236, 2003, s. 797, nedan kallad bilaga IV till anslutningsakten). Förstainstansrätten uttalade i punkt 93 i den överklagade domen att det i protokoll nr 8 hänvisas till stöd som beviljats under perioden 1997–2003. Enligt protokollet är det tillåtet att lämna ett begränsat belopp i omstruktureringsstöd för denna period till vissa företag som anges i bilaga 1 till protokollet men det är i gengäld förbjudet enligt protokollet att lämna statligt stöd i övrigt för omstrukturering av stålindustrin.

36 Eftersom förstainstansrätten i punkt 94 i den överklagade domen fann att den retroaktiva tillämpningen framgår av punkt 6 i protokoll nr 8, vilken hänvisar till perioden 1997–2003, godtog förstainstansrätten slutligen inte, i punkterna 95 och 96 i den överklagade domen, sökandenas argument att – eftersom ovannämnda period i det närmaste hade löpt ut när protokoll nr 8 offentliggjordes i september 2003 – hänvisningen till perioden 1997–2003 endast är av betydelse för beräkningen av framtida stöd där de belopp som redan beviljats ska beaktas retroaktivt. Syftet med protokoll

nr 8 är tvärtemot, enligt förstainstansrätten, ”att införa ett övergripande system för beviljande av stöd för omstrukturering av den polska stålindustrin och inte endast att undvika en kumulering av stöd till de stödmottagande företagen”.

37 Förstainstansrätten drog därför i punkt 97 i den överklagade domen slutsatsen att protokoll nr 8 utgör *lex specialis* i förhållande till bilaga IV till anslutningsakten och artiklarna 87 EG och 88 EG. I protokollet utvidgas kommissionens granskningsbefogenhet på området för statligt stöd enligt EG-fördraget till att omfatta stöd som beviljats för omstrukturering av den polska stålindustrin under perioden 1997–2003.

38 Vad beträffar argumentet om tillämpligheten *ratione personae* av protokoll nr 8, i enlighet med vilket protokoll nr 8 inte är tillämpligt på företag som inte anges i dess bilaga 1, erinrade förstainstansrätten i punkt 99 i den överklagade domen om att det i punkt 3 i detta protokoll uttryckligen föreskrivs att endast de företag som anges i bilaga 1 ska vara berättigade till statligt stöd inom ramen för omstruktureringsprogrammet för den polska stålindustrin. Om ett företag som inte anges i bilaga 1 kunde behålla obegränsade mängder av omstruktureringsstöd som erhållits före anslutningen, utan att minska sin produktionskapacitet som motprestation, skulle det innebära att protokoll nr 8 berövas sin betydelse.

39 Vad beträffar argumentet med innebörden att det endast är stödmottagande företag som inte får ta över tillgångar från ett företag som inte anges i bilaga 1 som försatts i konkurs, erinrade förstainstansrätten om att sökandenas tolkning av denna bestämmelse är felaktig. Även om det antogs att det var tillåtet enligt ovannämnda bestämmelse för tredje man att ta över tillgångar från ett företag som inte omfattas av bilaga 1 till protokoll nr 8 som försatts i konkurs innebär det inte på något sätt, enligt förstainstansrätten, att tredje man inte skulle vara skyldig att betala tillbaka det rättsstridiga stöd som detta företag mottagit. HCz’ situation kan inte jämföras med situationen för ett företag som försatts i konkurs och som inte förtecknas i bilaga 1 till

protokoll nr 8. Följaktligen godtog inte förstainstansrätten invändningen att likabehandlingsprincipen åsidosatts vid tillämpningen av protokoll nr 8.

40 Att bifalla talan såvitt avser grunden att likabehandlingsprincipen har åsidosatts skulle i själva verket vara detsamma som att ifrågasätta protokoll nr 8, som, i egenskap av primärrätt, utgör en del av EG-fördraget (se punkterna 100 och 101 i den överklagade domen).

41 Vad beträffar argumentet att kommissionen har överskridit gränserna för sin behörighet erinrade förstainstansrätten i punkt 102 i den överklagade domen om att det i protokoll nr 8 föreskrivs att kommissionen ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att det berörda företaget betalar tillbaka det stöd som beviljats i strid med villkoren i protokollet. Dessa lämpliga åtgärder inbegriper kontrollåtgärder med tillämpning av artikel 88 EG. Kommissionen var således behörig att kontrollera att bestämmelserna i protokoll nr 8 följdes.

42 Förstainstansrätten godtog således inte något av argumenten för att protokoll nr 8 skulle ha åsidosatts.

43 Sökandena gjorde med den fjärde grunden gällande att den omständigheten att kommissionen avstod från att i sitt beslut att inleda ett formellt granskningsförfarande av det omstruktureringsstöd som beviljats HCz precisera vilket statligt stöd som kommissionen, i det omtvistade beslutet, krävde skulle avskaffas medför att beslutet blir rättsstridigt eftersom principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts. Sökandena hävdade att de hade en berättigad förväntan såtillvida att IUD förutsatte att det omtvistade stödet skulle betraktas som återbetalt och att det stöd som beviljats före år 2003 hade anmälts till kommissionen i vederbörlig ordning.

44 Sökandena hävdade att kommissionen gav dem en förväntan om att det stöd som HCz erhållit inte skulle avskaffas. Sökandena kunde således med rätta anta att kommissionen inte skulle kräva tillbaka det erhållna stödet av HCz, och de påpekade att även om kommissionen inte hade underrättas om stödet i den mening som avses i artiklarna 87 EG och 88 EG var det ”vederbörligen anmält” enligt de relevanta förfarandena i protokoll nr 2.

45 Förstainstansrätten erinrade i punkt 134 i den överklagade domen om att en sådan förväntan inte omfattas av principen om skydd för berättigade förväntningar. Sökandena tvingades nämligen inte, genom en gemenskapsrättsakt, att fatta ett beslut som därefter gav upphov till negativa konsekvenser för dem och inte heller omfattades de av ett gynnande förvaltningsbeslut från en gemenskapsinstitution vilket institutionen sedan återkallade retroaktivt. Med hänvisning till domstolens dom av den 20 mars 1997 i mål C-24/95, Alcan Deutschland (REG 1997, s. I-1591) erinrade förstainstansrätten i punkt 135 i den överklagade domen om att stödmottagande företag i princip endast kan ha en berättigad förväntan på att stödet är lagenligt om det har beviljats i enlighet med förfarandet i artikel 88 EG och att en aktsam näringsidkare normalt är kapabel att kunna avgöra huruvida detta förfarande har följts.

46 Förstainstansrätten fann vidare, i punkt 136 i den överklagade domen, att kommissionen inte i förevarande fall hade underrättats om det omtvistade stödet. Det omtvistade stödet beviljades nämligen när Republiken Polen ännu inte var medlem av unionen. En underrättelse enligt förfarandet i artikel 88 EG var således inte möjlig.

47 Förstainstansrätten godtog inte heller, i punkterna 137 och 138 i den överklagade domen, argumentet att det omtvistade stödet var ”vederbörligen anmält” enligt de relevanta förfarandena i protokoll nr 2. Genom sitt påstående att det omtvistade stödet var ”vederbörligen anmält” enligt förfarandena i protokoll nr 2 föreföll sökandena hänvisa till rådets beslut 2003/588. I detta beslut konstaterades att de omstruktureringsprogram och de företagsplaner som Republiken Polen underställt kommissionen

den 4 april 2003 var förenliga med artikel 8.4 i protokoll nr 2. HCz' företagsplan underställdes emellertid inte kommissionen och omfattas följaktligen inte av godkännandet i rådets beslut 2003/588.

48 Vad beträffar skälen i kommissionens förslag till beslut, enligt vilket förlängningen av undantaget i artikel 8.4 i protokoll nr 2 skulle medföra att stöd som beviljats rättsstridigt sedan Europaavtalet trädde i kraft legaliserades retroaktivt, erinrade förstainstansrätten i punkt 139 i den överklagade domen om att detta ordval inte ingick i rådets beslut 2003/588. Ett förslag från kommissionen till ett rådsbeslut kan inte skapa en berättigad förväntan hos sökandena.

49 Förstainstansrätten godtog således inte något argument som framförts till stöd för att principen om skydd för berättigade förväntningar hade åsidosatts.

50 Med den sjätte grunden som bland annat avser fastställandet av tillämpliga räntesatser för återkrav av de omtvistade stöden gjorde sökandena gällande att förordning nr 794/2004 hade åsidosatts genom att bestrida att kommissionen hade fastställt en lämplig räntesats och att kommissionen hade missuppfattat målsättningarna med artiklarna 9 och 11 i förordning nr 794/2004, det vill säga att återställa den situation som gällde innan det rättsstridiga stödet beviljades genom att dels kräva ränta på återbetalning av ränta, dels välja en referensräntesats som var helt utan koppling till verkligheten på den polska marknaden mellan 1997 och 2004.

51 Sökandena gjorde gällande att i polsk rätt löper endast ränta på kapitaldelen av förfallen skatt, och det föreskrivs inte i skattelagstiftningen att räntan ska kapitaliseras på grund av att skatten förfallit. Sökandena hävdade vidare att det var mycket ovanligt, åren 1997–2004, att företag erhöll externt långfristigt kapital i form av obligationslån och banklån i polska zloty. Genom att förespråka att det polska finansministeriets

obligationsränta tillämpades har kommissionen inte tillämpat den räntesats som bäst speglar den fördel som HCz har haft. Tvärtom har finansministeriets obligationsränta den effekten att den övervärderar denna fördel och placerar de stödmottagande företagen i en mindre gynnsam situation i förhållande till status quo ante.

52 Vad beträffar det omtvistade beslutet fann förstainstansrätten i punkt 157 i den överklagade domen att räntan beräknats i enlighet med bestämmelserna i kapitel V i förordning nr 794/2004. Eftersom räntesatsen varken fastställts i artikeldelen eller i skälen i beslutet saknade sökandenas grund föremål.

53 Såtillvida som sökandena har ifrågasatt ränteberäkningsmetoden i beslutet fann förstainstansrätten att uttalandena i denna fråga i det omtvistade beslutet är av fastställande karaktär. Ränteberäkningsmetoden framgår av själva förordningen. Sökandena åberopade inte som grund att förordningen skulle vara ogiltig (se punkt 159 i den överklagade domen).

54 Vad beträffar skrivelsen av den 7 juni 2006, i vilken kommissionen fastställde vilken räntesats som skulle tillämpas vid återkravet på det omtvistade stödet, erinrade förstainstansrätten om att det i artikel 9.4 i förordning nr 794/2004 föreskrivs att den tillämpliga räntesatsen ska fastställas i ”nära samarbete” med den berörda medlemsstaten.

55 Av den skriftväxling som skett mellan kommissionen och de polska myndigheterna kan utläsas att den räntesats som ska tillämpas vid återbetalning av det omtvistade stödet har fastställts ”i nära samarbete” med Republiken Polen. Det var Republiken Polen som föreslog att det polska finansministeriets obligationsränta med en löptid över fem respektive tio år skulle tillämpas, att räntan skulle uppdateras varje år och

att räntan inte skulle beräknas på sammansatt basis (se punkt 163 i den överklagade domen).

56 Kommissionen, som accepterade merparten av dessa förslag, ansåg att endast obligationsräntan med en löptid över fem år skulle tillämpas för perioden 1997–2004. Kommissionen förfogade över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende (se punkt 164 i den överklagade domen).

57 Vad beträffar metoden enligt vilken räntan ska tillämpas, och särskilt den metod enligt vilken räntan ska beräknas på sammansatt basis fann förstainstansrätten i punkt 165 i den överklagade domen att det i artikel 11.2 i förordning nr 794/2004 uttryckligen föreskrivs att räntan ska kapitaliseras fram till den dag då stödet har återbetalats och att ränta på den upplupna räntan från föregående år ska löpa varje efterföljande år. I artikel 13 i förordning nr 794/2004 föreskrivs dessutom att artiklarna 9 och 11 i densamma är tillämpliga på alla beslut om återkrav som delges efter den dag då denna förordning trätt i kraft. Eftersom förordning nr 794/2004 var i kraft då det omtvistade beslutet antogs var kommissionen skyldig att begära att räntan skulle beräknas på sammansatt basis.

58 Förstainstansrätten godtog således inte någon av de anförda grunderna enligt vilka förordning nr 794/2004 skulle ha åsidosatts.

59 Förstainstansrätten underkände samtliga grunder som sökandena hade anfört till stöd för sin talan och ogillade således talan i dess helhet.

Parternas yrkanden i domstolen

60 Klagandena har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— bifalla i första hand samtliga, i andra hand delar av de yrkanden som klagandena framställt i förstainstansrätten i de förenade målen T-273/06 och T-297/06,

— förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader, och

— för det fall domstolen inte tar upp överklagandet till sakprövning, förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna enligt artikel 69.6 jämförd med artikel 72 a i domstolens rättegångsregler.

61 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

62 Klagandena har åberopat tre grunder till stöd för överklagandet, nämligen att protokoll nr 8, principen om skydd för berättigade förväntningar, förordning nr 659/1999, bland annat artikel 14.2 i denna, och förordning nr 794/2004 har åsidosatts.

63 Kommissionen har dels ifrågasatt huruvida överklagandet i dess helhet kan tas upp till sakprövning, dels specifikt ifrågasatt att den första och den tredje grunden kan tas upp till sakprövning, dels även ifrågasatt huruvida klagandenas samtliga tre grunder är välgrundade.

Upptagande till sakprövning av överklagandet i dess helhet

Parternas argument

64 Kommissionen har inledningsvis hävdat att överklagandet ska avvisas med motiveringen att klagandena, med hänsyn till överklagandets karaktär, har förväxlat väckande av talan och överklagande, eftersom överklagandet i stort sett endast utgör en upprepning av de argument som de anförde mot det omtvistade beslutet i första instans. Klagandena har inte närmare angett vilka delar av förstainstansrättens argumentation som ifrågasätts eller vilka rättsliga fel som denna har begått när den prövade argumenten.

65 Kommissionen har härvid gjort gällande att det följer av artikel 225 EG, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter domen ifrågasätts samt de rättsliga grunder som åberopas till stöd för yrkandet om upphävande. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen och som endast återger grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen uppfyller inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet.

Domstolens bedömning

66 Enligt fast rättspraxis framgår det av artikel 225 EG, artikel 58 första stycket i domstolens stadga och artikel 112.1 första stycket c i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts, samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se bland annat dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 34, av den 8 januari 2002 i mål C-248/99 P, Frankrike mot Monsanto och kommissionen, REG 2002, s. I-1, punkt 68, och av den 14 oktober 2010 i mål C-67/09 P, Nuova Agricast och Cofra mot kommissionen, REU 2010, s. I-9811, punkt 48).

67 Domstolen konstaterar härvid att även om vissa avsnitt i klagandenas argumentation inom ramen för de åberopade grunderna förvisso brister i tydlighet är argumentationen ändock, i sin helhet, tillräckligt klar för att med erforderlig precision identifiera de omständigheter i den överklagade domen som kritiseras samt de juridiska

argument som åberopas till stöd för kritiken. Domstolen har följaktligen möjlighet att utöva sin kontroll av lagenligheten.

68 Härav följer att kommissionens invändning om rättegångshinder, beträffande överklagandet i dess helhet, inte kan godtas.

Den första grunden

Parternas argument

69 Med den första grunden har klagandena gjort gällande att förstainstansrätten har åsidosatt punkt 6 i protokoll nr 8 när den fann att protokollets bestämmelser kan tillämpas retroaktivt. Det framgår inte klart av protokollets ordalydelse, syfte eller systematik att den kan tilläggas en sådan rättsverkan.

70 Klagandena har härvidlag gjort gällande att syftet med protokoll nr 8 är att möjliggöra att företag som anges i bilaga 1, i en viss utsträckning, kan komma i åtnjutande av statligt stöd under perioden mellan undertecknandet av protokollet den 16 april 2003 och 2003 års utgång. Det enda retroaktiva inslaget i protokoll nr 8 är hänvisningen till perioden 1997–2003 med avseende på antingen det totala stödbelopp som kan beviljas (punkt 6 i protokoll nr 8) eller den nettokapacitetsminskning som Republiken Polen ska uppnå (punkt 7 i protokoll nr 8). Detta innebär att beräkningen av framtida

stöd som beviljats stödmottagande företag efter utgången av år 2003 ska göras med beaktande av de belopp som redan betalats ut men inte genom att retroaktivt fastslå att tidigare utbetalt stöd var rättsstridigt.

71 Klagandena har härvid i enlighet med domstolens praxis (dom av den 25 januari 1979 i mål 98/78, Racke, REG 1979, s. 69, svensk specialutgåva, volym 4, s. 275, av den 25 januari 1979 i mål 99/78, Weingut Decker, REG 1979, s. 101, av den 19 maj 1982 i mål 84/81, Staple Dairy Products, REG 1982, s. 1763, och av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, REG 2002, s. I-7869) anfört att rättssäkerhetsprincipen dessutom i allmänhet hindrar en gemenskapsrättsakt från att börja gälla vid en tidpunkt som ligger före aktens offentliggörande, med undantag för när det eftersträvade målet kräver detta och när de berörda personernas berättigade förväntningar vederbörligen respekteras. Detta innebär att om det saknas upplysningar om motsatsen ska det presumeras att en gemenskapsrättsakt inte har retroaktiv verkan.

72 I förevarande fall är det enligt klagandena ostridigt att associeringsrådet EU–Polen den 23 oktober 2002 antog ett beslut om att med ytterligare åtta år, från och med den 1 januari 1997, förlänga den undantagsperiod som anges i protokoll nr 2. I beslutet underkastades förlängningen två villkor: Republiken Polen skulle förelägga kommissionen ett omstruktureringsprogram och företagsplaner och kommissionen skulle lämna en slutgiltig utvärdering (artiklarna 2 och 3 i associeringsrådets beslut). I artikel 3 i beslutet föreskrivs dessutom att kommissionen regelbundet ska följa upp genomförandet av planerna för gemenskapens räkning och att byrån för konkurrens och konsumentskydd ska göra detta för Republiken Polens räkning.

73 Kommissionen bedömde att det omstruktureringsprogram och de företagsplaner som Polen hade tillhandahållit uppfyllde kraven i artikel 8.4 i protokoll nr 2 och de villkor som anges i protokoll nr 8 och godkände därmed med sitt förslag sin slutgiltiga utvärdering att Republiken Polen hade uppfyllt sina skyldigheter enligt protokoll nr 8. Slutligen fattades rådets beslut 2003/588 mot denna bakgrund. Enligt klagandena har

kommissionen således i det omtvistade beslutet gjort en ny bedömning av det stöd som beviljats mellan åren 1997 och 2002 under den undantagsordning som hade förlängts genom rådets beslut 2003/588 efter att protokoll nr 8 hade undertecknats och vilken hänvisar till protokollet.

74 Vidare ska punkt 6 i protokoll nr 8 endast tillämpas på framtida omstruktureringsstöd som skulle kunna beviljas stödmottagande företag, och den innehåller inget uttryckligt stadgande om att den eventuellt skulle tillämpas retroaktivt. Det framgår inte klart av dess ordalydelse, syfte eller systematik att den har en sådan rättsverkan.

75 Klagandena har vidare gjort gällande att det är utrett att polska myndigheter hade beslutat att föra upp HCz i förteckningen över stödmottagande företag i bilaga 1 till protokoll nr 8 som kunde vara berättigade till statligt stöd enligt det polska omstruktureringsprogrammet. Myndigheterna hade avstått från denna åtgärd i sista stund, eftersom HCz hade gått i konkurs och dess överlevnadsförmåga ansågs osannolik även om det beviljades nytt stöd. HCz' överlevnadsförmåga vid den tidpunkt när protokoll nr 8 antogs var således den enda punkt som skiljde företaget från övriga åtta stödmottagande företag.

76 Polska myndigheter hade redan i april 2003 planer på att omstrukturera HCz på annat sätt än genom konkurs. Kommissionen beaktade inte detta i det omtvistade beslutet, även om den kände till dessa omständigheter, och den behandlade därför två juridiska personer vilkas rättsliga och faktiska situation inte uppvisade några grundläggande skillnader helt olika, nämligen de företag som förtecknades i bilaga 1 till protokoll nr 8 respektive den ekonomiska enhet som övertog HCz. Denna skillnad i behandling

av två nästan identiska situationer utgjorde således ett ytterligare åsidosättande av protokoll nr 8.

77 Under dessa omständigheter utgjorde kommissionens tolkning av protokoll nr 8 i det omtvistade beslutet ett uppenbart åsidosättande av denna gemenskapsrättsliga bestämmelse. Genom att inte beivra detta åsidosättande har förstainstansrätten därför åsidosatt gemenskapsrätten.

78 Kommissionen har först gjort gällande att den första grunden delvis ska avvisas av två skäl. För det första har klagandena åberopat kommissionens förslag och rådets beslut 2003/588 i samband med denna grund, trots att grunden prövades av förstainstansrätten i samband med prövningen av huruvida principen om berättigade förväntningar hade åsidosatts. Klagandena har således först i domstolen åberopat en grund och argument som de inte har åberopat i förstainstansrätten, med följd att denna del av grunden inte kan tas upp till sakprövning.

79 Vad vidare avser argumentet att två i det stora hela lika situationer har behandlats olika, vilket skulle innebära ett åsidosättande av protokoll nr 8, så var detta ett nytt argument då det inte hade åberopats av sökanden i det ovannämnda målet T-297/06 i samband med grunden att protokoll nr 8 hade åsidosatts. Endast sökandena i det ovannämnda målet T-273/06 har åberopat att likabehandlingsprincipen skulle ha åsidosatts vid tillämpningen av protokoll nr 8. Följaktligen ska inte heller denna del av den första grunden tas upp till sakprövning.

80 Vad beträffar prövningen i sak har kommissionen vidare påpekat att den delar förstainstansrättens tolkning att syftet med protokoll nr 8 var att införa ett övergripande system för stöd till strukturomvandlingen av den polska stålindustrin. Enligt kommissionen framgår det av själva ordalydelsen i punkt 6 i protokollet att protokollet kan

tillämpas retroaktivt, eftersom hela den berörda perioden, nämligen åren 1997–2003, ligger tidsmässigt före Republiken Polens anslutning till unionen.

81 Kommissionen har även bestritt klagandenas argument att hänvisningen till denna period i praktiken skulle innebära att kontrollen av stöd före anslutningen skulle begränsas till det stöd som beviljats mellan september och december 2003. Kommissionen anser därför att förstainstansrätten i punkterna 93–97 i den överklagade domen har tagit behörig hänsyn till ordalydelsen, syftet och systematiken i protokoll nr 8 och med rätta har använt protokollet som stöd för slutsatsen att det kan tillämpas retroaktivt.

82 Kommissionen anser slutligen att klagandenas argument hur som helst inte är välgrundade, eftersom de i praktiken innebär ett ifrågasättande av att HCz inte fördes upp i förteckningen över stödmottagande företag i bilaga 1 till protokoll nr 8 och inte att protokollet har åsidosatts. Det är emellertid uppenbart att den talan om ogiltigförklaring som väcktes i förstainstansrätten begränsades till en kontroll av lagenligheten i kommissionens beslut och inte möjliggjorde att det restes tvivel om huruvida en bestämmelse i primärrätten, såsom protokoll nr 8, var lagenlig.

Domstolens bedömning

— Upptagande till sakprövning

83 Vad beträffar kommissionens invändning om rättegångshinder med innebörden att den framställda grunden skulle vara ny, ska det fastslås att det framgår av fast rättspraxis att om en part tillåts att vid domstolen för första gången åberopa en ny grund

som han inte har åberopat vid förstainstansrätten, innebär detta att han vid domstolen, som har en begränsad behörighet i samband med ett överklagande, kan anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som förstainstansrätten har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande endast behörig att pröva den rättsliga bedömningen av de grunder som har behandlats vid förstainstansrätten (se, bland annat, dom av den 11 november 2004 i de förenade målen C-186/02 P och C-188/02 P, Ramondín m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-10653, punkt 60, och av den 26 oktober 2006 i mål C-68/05 P, Koninklijke Coöperatie Cosun mot kommissionen, REG 2006, s. I-10367, punkt 96).

84 Domstolen erinrar i detta sammanhang om att klagandena, i motsättning till vad kommissionen har hävdat, inte har åberopat en ny grund vid domstolen utan endast ett argument för grunden att protokoll nr 8 har åsidosatts och vilket redan har framförts inför förstainstansrätten. Klagandena har således hänvisat till de av kommissionen nämnda handlingarna som stöd för att protokoll nr 8 har åsidosatts men i juridisk mening riktar de ingen ny kritik. Kommissionens invändning om rättegångshinder på grund av att klagandena skulle ha åberopat en ny grund kan således inte godtas.

85 Vad beträffar kommissionens invändning om rättegångshinder, bestående i att det argument som avser att två nästan identiska situationer har behandlats olika, vilket åberopats av sökanden i det ovannämnda målet T-297/06, var nytt, då det inte åberopats i förstainstansrätten utan endast av sökandena i det ovannämnda målet T-273/06, är det tillräckligt att erinra om att en part ska kunna ifrågasätta samtliga skäl i en dom som går honom emot när förstainstansrätten har förenat två mål och meddelat en enda dom, i vilken samtliga de grunder som har åberopats av parterna i förstainstansrätten prövas. Samtliga parter kan ifrågasätta bedömningen av de grunder som har åberopats i förstainstansrätten av sökanden i det andra förenade målet (se dom av den 29 november 2007 i mål C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. mot kommissionen, punkt 17, och, analogt, av den 21 februari 2008 i mål C-348/06 P, kommissionen mot Girardot, REG 2008, s. I-833, punkt 50).

86 Kommissionens invändning om rättegångshinder på grund av att klagandena skulle ha åberopat en ny grund kan således inte godtas.

87 Det följer av vad som anförts ovan att den första grunden kan tas upp till prövning i sak.

— Prövning i sak

88 Vad beträffar frågan huruvida överklagandet kan bifallas på denna grund ska det prövas om förstainstansrätten åsidosatte protokoll nr 8 när den i den överklagade domen fann att kommissionens behörighet att kontrollera att gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd följdes i perioden före Republiken Polens anslutning till unionen vilar på detta protokoll och avser stöd som erhållits under hela den period som anges i punkt 6 i protokollet, nämligen åren 1997–2003, och inte, som klagandena har gjort gällande, endast avser perioden mellan protokollets offentliggörande den 23 september 2003 och den 31 december 2003. Klagandena har således ifrågasatt att protokollet kan tillämpas retroaktivt.

89 Det ska erinras om att förstainstansrätten drog denna slutsats efter att i punkterna 89–97 i den överklagade domen ha prövat räckvidden av protokoll nr 8.

90 Förstainstansrätten har vid denna prövning först påpekat, i punkt 90 i den överklagade domen, att vad frågan om tillämpligheten av gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd *ratione temporis* beträffar, har parterna inte ifrågasatt att artiklarna 87 EG och 88 EG inte ska tillämpas på stöd som beviljats före anslutningen och som inte är tillämpligt därefter.

91 Förstainstansrätten konstaterade vidare i punkt 91 i den överklagade domen att den ordning som föreskrivs i protokoll nr 8 på många sätt skiljer sig från den allmänna ordning som föreskrivs i EG-fördraget och i bilaga IV till anslutningsakten. Förstainstansrätten slog fast att enligt punkt 1 i protokoll nr 8 godtas det, avseende vissa delar av den polska stålindustrin, att vissa statliga stöd som Republiken Polen har beviljat för omstrukturering och som normalt inte hade varit tillåtna enligt artiklarna 87 EG och 88 EG ska anses förenliga med den gemensamma marknaden. Förstainstansrätten erinrade även om att övergångsordningen i bilaga IV till anslutningsakten dessutom endast berör statligt stöd som beviljats före anslutningen och som fortfarande tillämpas efter anslutningen.

92 Förstainstansrätten erinrade även i punkterna 93 och 94 i den överklagade domen om att det i protokoll nr 8 hänvisas till stöd som beviljats under perioden 1997–2003, det vill säga före Republiken Polens anslutning till unionen. I protokollet medges ett begränsat stöd för omstrukturering (3 387 070 000 PLN) till vissa i bilaga 1 till protokollet angivna företag, och det föreskrivs att Republiken Polen inte får bevilja ytterligare stöd för omstrukturering av den polska stålindustrin. Härav följer enligt förstainstansrätten att den retroaktiva tillämpningen framgår av punkt 6 i protokoll nr 8, vilken hänvisar till perioden 1997–2003.

93 Slutligen förkastade förstainstansrätten i punkt 95 i den överklagade domen klagandenas argument att eftersom ovannämnda period i det närmaste hade löpt ut när protokoll nr 8 offentliggjordes i september 2003 har hänvisningen till perioden 1997–2003 endast betydelse för beräkningen av framtida stöd där de belopp som redan beviljats ska beaktas retroaktivt, men inte att det tidigare stödet retroaktivt ska anses rättsstridigt.

94 Förstainstansrätten underströk dessutom att syftet med protokoll nr 8 tvärtemot är att införa ett övergripande system för beviljande av stöd för omstrukturering av den polska stålindustrin och inte endast att undvika en kumulering av stöd till de stödmottagande företagen (se punkt 96 i den överklagade domen).

95 I punkterna 97 och 104 i den överklagade domen underkände förstainstansrätten mot denna bakgrund helt och hållet påståendet att protokoll nr 8 skulle ha åsidosatts och fastslog att protokollet utgör *lex specialis* i förhållande till bilaga IV till anslutningsakten och artiklarna 87 EG och 88 EG. I protokollet utvidgas kommissionens granskningsbefogenhet på området för statligt stöd enligt EG-fördraget till att omfatta stöd som beviljats för omstrukturering av den polska stålindustrin under perioden 1997–2003. Förstainstansrätten fann därför att talan inte kunde bifallas på denna grund.

96 I motsats till vad klagandena har hävdat åsidosatte inte förstainstansrätten protokollet när den drog denna slutsats.

97 Det ska nämligen fastslås att det var korrekt när förstainstansrätten i punkterna 93 och 94 i den överklagade domen erinrade om att det i punkt 6 i protokoll nr 8 föreskrivs att protokollet ska tillämpas för perioden 1997–2003, vilket är en period som låg tidsmässigt före anslutningen.

98 Det följer förvisso av fast rättspraxis att de materiella gemenskapsbestämmelserna ska tolkas så, att de avser situationer som har inträffat innan de trädde i kraft endast i den mån det av deras lydelse, syfte eller struktur klart framgår att de ska ges en sådan verkan, detta för att säkerställa att rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar iakttas (se, bland annat, dom av den 10 februari 1982 i mål 21/81, Bout, REG 1982, s. 381, punkt 13, av den 15 juli 1993 i mål C-34/92, GruSa Fleisch, REG 1993, s. I-4147, punkt 22, av den 29 januari 2002 i mål C-162/00,

Pokrzeptowicz-Meyer, REG 2002, s. I-1049, punkt 49, och av den 12 november 2009 i mål C-441/08, Elektrownia Pątnów II, REG 2009, s. I-10799, punkt 33).

99 Eftersom protokoll nr 8 emellertid trädde i kraft den 1 maj 2004, i motsättning till de faktiska och rättsliga ramarna i de mål som anförts till stöd för klagandenas argument, ska det fastslås att det klart framgår av ordalydelsen i protokoll nr 8 att det ska tillämpas retroaktivt genom att det uttryckligen anges en period i protokollet som hade löpt ut vid den tidpunkt när det trädde i kraft.

100 Vad beträffar syftet med och strukturen i protokoll nr 8 ska det, i motsättning till vad klagandena har påstått, konstateras att eftersom artiklarna 87 EG och 88 EG inte ska tillämpas på stöd som beviljats före anslutningen när de inte ska tillämpas efter anslutningen och för att målet om ett principiellt förbud mot samtliga former av statligt stöd, bortsett från uttryckligt föreskrivna undantag – ett syfte som angavs redan i protokoll nr 2 –, ska uppnås, var införandet av en ordning som bemyndigar kommissionen att i enlighet med fördraget kontrollera samtliga stöd som beviljats för omstruktureringen av den polska stålindustrin under åren 1997–2003 den logiska följden av det innehållsmässiga sambandet mellan Europaavtalet och fördraget med avseende på statligt stöd, vilket för övrigt är ett uttryck för att det är samma ordning som ska tillämpas före och efter Republiken Polens anslutning till unionen.

101 Syftet med protokoll nr 8 var därför, som förstainstansrätten korrekt konstaterade, att införa en övergripande system för beviljande av stöd till den polska stålindustrin och inte endast att undvika en kumulering av stöd till de stödmottagande företagen.

102 Förstainstansrätten har som följd härav med rätta underkänt klagandenas argument att protokoll nr 8 ska tolkas så, att protokollet endast avser perioden mellan tidpunkten för protokollets offentliggörande i september 2003 och 2003 års utgång och att således beräkningen av framtida stöd som beviljades stödmottagande företag intill utgången av detta år, inte ska ske genom att tidigare stöd retroaktivt anses vara rättsstridiga utan genom att retroaktivt beakta redan utbetalda stödbelopp.

103 Härav följer att förstainstansrätten med rätta fastslog att protokoll nr 8 utgör *lex specialis*, som har utvidgat kommissionens granskningsbefogenhet till att omfatta stöd som har beviljats för omstrukturering av den polska stålindustrin under perioden 1997–2003.

104 Med avseende på klagandenas argument att det följer såväl av kommissionens förslag som av rådets beslut att skyldigheterna i protokoll nr 8, enligt dessa institutioner, hade följts räcker det att slå fast att en sekundär unionsrättsakt inte kan avvika från eller ändra primärrätten, även om den har antagits senare.

105 Vad slutligen beträffar klagandenas argument att det har skett en särbehandling såtillvida som de gör gällandade att HCz skulle ha förts upp i förteckningen över stödmottagande företag i bilaga 1 till protokoll nr 8 räcker det att slå fast att klagandena, genom att de i praktiken ifrågasätter att HCz inte förts upp i förteckningen, ifrågasätter protokoll nr 8 som är en del av fördraget och som därför utgör primärrätt. Processramen för ett överklagande är emellertid begränsad till en lagl ighetsprövning av förstainstansrättens dom, och det är inte tillåtet att ifrågasätta lagligheten hos en bestämmelse i primärrätten.

106 Mot bakgrund av samtliga skäl ovan var det korrekt när förstainstansrätten fann att protokoll nr 8 inte hade åsidosatts, med följd att överklagandet inte kan bifallas med stöd av den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

107 Klagandena har med denna grund gjort gällande att förfarandena i protokoll nr 2, genom vilka det omtvistade stödet meddelades såväl kommissionen som rådet, har gett upphov till en berättigad förväntan.

108 Klagandena har härvidlag påpekat att det råder enighet om att kommissionen visste att HCz hade mottagit statligt stöd när den bedömde de olika etapperna i det polska omstruktureringsprogrammet. Kommissionens förslag offentliggjordes den 26 maj 2003. Även om det antas att skälen i detta förslag inte kan ge upphov till en berättigad förväntan hos klagandena har de hävdat att kommissionen icke desto mindre underrättats om det omtvistade stödet.

109 Klagandena har vidare gjort gällande att eftersom rådets beslut 2003/588 antogs på grundval av kommissionens förslag, och det i detta beslut fastslås att det berörda stödet uppfyller villkoren för ett undantag i artikel 8.4 i protokoll nr 2, och då de formella förfaranden som föreskrivs i artikel 88 EG inte föreligger – förfaranden vilka inte var

tillämpliga med avseende på Republiken Polen vid denna tidpunkt –, uppfyller det förfarande som följts av kommissionen och rådet i detta mål villkoren i rättspraxis beträffande skydd av berättigade förväntningar.

110 Klagandena, som i detta sammanhang har åberopat förstainstansrättens dom av den 27 mars 1990 i mål T-123/89, Chomel mot kommissionen (REG 1990, s. II-131), och av den 31 mars 1998 i mål T-129/96, Preussag Stahl mot kommissionen (REG 1998, s. II-609), har påpekat att rätten att göra anspråk på skydd för berättigade förväntningar för övrigt tillkommer varje enskild som befinner sig i en situation av vilken det framgår att gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar.

111 Klagandena har dessutom påpekat att rätten att göra gällande skydd för berättigade förväntningar förutsätter att tre villkor är uppfyllda, nämligen att institutionen gett upphov till tydliga försäkringar som väckt grundade förhoppningar hos adressaten och att dess försäkringar är förenliga med tillämpliga bestämmelser.

112 Förstainstansrätten uttalade att tydliga, ovillkorliga och samstämmiga uppgifter från behörig och tillförlitlig källa utgör, oavsett i vilken form de har lämnats, en sådan försäkran (förstainstansrättens dom av den 6 juli 1999 i mål T-203/97, Forvass mot kommissionen, REGFP, s. I-A-129 och II-705, punkt 70, och av den 19 mars 2003 i mål T-273/01, Innova Privat-Akademie mot kommissionen, REG 2003, s. II-1093, punkterna 26, 28, 29 och 32).

113 Genom att tillämpa denna rättspraxis på kommissionens förslag har klagandena dragit slutsatsen att punkt 6 i skälen i förslaget gav dem tydliga försäkringar och att dessa försäkringar dels är ägnade att skapa en berättigad förväntan hos dem, dels är förenliga med tillämpliga bestämmelser. De tre villkor som krävs för att klagandena ska kunna åberopa sig på en berättigad förväntan om att det erhållna stödet inte var rättsstridigt och således kan återkrävas, är därför uppfyllda. Dessutom kunde den enda

artikeln i rådets beslut 2003/588 ha gett upphov till en försäkran hos klagandena att omstruktureringsprogrammet var förenligt med Europaavtalet och därmed att stöd enligt detta program var rättsenligt.

114 Kommissionen har med hänvisning till domen i det ovannämnda målet Alcan Deutschland påpekat att förslaget, liksom rådets beslut 2003/588, bygger på de omstruktureringsprogram och företagsplaner som lagts fram av Republiken Polen. Avvecklingen av HCz anges i dessa handlingar, och det fanns inte någon företagsplan för HCz häri. Därför kunde varken kommissionen eller rådet lämna några tydliga försäkringar specifikt om det stöd som HCz erhållit, eftersom det inte lämnats några upplysningar om detta företag.

115 Kommissionen har vidare gjort gällande att klagandena inte har ifrågasatt vad förstainstansrätten uttalade i punkt 138 i den överklagade domen, nämligen att HCz' företagsplan inte hade underställts kommissionen och att den följaktligen inte omfattades av godkännandet i rådets beslut 2003/588. Förstainstansrätten hänvisade till detta konstaterande. Det är här frågan om ett konstaterande av faktiska omständigheter, vilka inte har ifrågasatts av klagandena, och som för övrigt inte kan ifrågasättas vid ett överklagande.

116 Enligt kommissionen kan överklagandet således inte vinna bifall med stöd av grunden att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts. Varken artikeldelen i kommissionens förslag, rådets beslut 2003/588 eller skäl 13 i kommissionens förslag kan ge upphov till en sådan berättigad förväntan om att företagsplaner som inte underställts kommissionen och som därför inte behandlas i dessa bestämmelser är förenliga med protokoll nr 8.

117 Kommissionen har slutligen påpekat att förstainstansrätten i punkt 139 i den överklagade domen fastslog att eftersom kommissionens skäl inte återges i rådets beslut 2003/588, enligt vilka förlängningen av undantaget i artikel 8.4 i protokoll nr 2 skulle medföra att stöd som beviljats rättsstridigt sedan Europaavtalet trädde i kraft legaliserades retroaktivt, ska det erinras om att detta ordval inte ingick i den rättsakt som rådet slutligen antog. Ett förslag från kommissionen till ett rådsbeslut kan inte skapa en berättigad förväntan hos klagandena.

118 Kommissionen har för övrigt påpekat att frågan hur som helst förefaller att vara rent akademisk, eftersom klagandena inte har riktat någon kritik mot punkt 139 i den överklagade domen.

Domstolens bedömning

119 Klagandena har med sin andra grund i huvudsak gjort gällande att förstainstansrätten har kränkt principen om skydd för berättigade förväntningar när den inte fastslog att det omtvistade stödet, i enlighet med förfarandena i protokoll nr 2, hade underställts såväl kommissionen som rådet, vilket gav upphov till en berättigad förväntan hos klagandena. Vidare kunde skälen i kommissionens förslag till rådets beslut 2003/588 och den enda artikeln i detta beslut ha gett upphov till en berättigad förväntan hos klagandena om att det berörda stödet var legaliserat och att omstruktureringsprogrammet var rättsenligt.

120 Domstolen erinrar i detta sammanhang om att förstainstansrätten drog denna slutsats efter att i punkterna 135–139 i den överklagade domen ha beskrivit hur olika rättsakter som direkt eller indirekt avser det omtvistade stödet hade tillkommit. Förstainstansrätten konstaterade därefter att HCz' företagsplan inte hade underställts

kommissionen och därför inte omfattades av rådets beslut 2003/588 och att det i detta beslut, i motsättning till i skälen i kommissionens förslag, inte föreskrivs att förlängningen av undantaget i artikel 8.4 i protokoll nr 2 skulle medföra att stöd som beviljats rättsstridigt sedan Europaavtalet trädde i kraft legaliserades retroaktivt.

121 Härvidlag ska det först påpekas att klagandenas argument att kommissionen hade underrättats om det omtvistade stödet helt saknar relevans. Eftersom HCz företagsplan inte hade underställts kommissionen enligt de uttryckligt fastställda förfarandena för hur detta ska gå till, det vill säga det polska omstruktureringsprogrammet, och klagandena för övrigt inte har ifrågasatt förstainstansrättens konstaterande att så inte gjorts och eftersom det uttryckligen angetts i företagsplanen att HCz skulle avvecklas kunde inte HCz lagligen omfattas av rådets beslut 2003/588.

122 Det ska för det andra erinras om att principen om skydd för berättigade förväntningar enligt fast rättspraxis ingår bland unionens grundläggande principer (se, bland annat, dom av den 5 maj 1981 i mål 112/80, Dürbeck, REG 1981, s. 1095, punkt 48).

123 Av rättspraxis framgår även att varje enskild person har rätt att åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar om han befinner sig i en situation av vilken det framgår att gemenskapsadministrationen, genom att ge tydliga försäkringar, har väckt grundade förhoppningar (dom av den 16 december 1987 i mål 111/86, Delauche mot kommissionen, REG 1987, s. 5345, punkt 24, av den 25 maj 2000 i mål C-82/98 P, Kögler mot domstolen, REG 2000, s. I-3855, punkt 33, och av den 22 juni 2006 i de förenade målen C-182/03 och C-217/03, Belgien och Forum 187 mot kommissionen, REG 2006, s. I-5479, punkt 147). De givna försäkringarna ska dessutom stå i överensstämmelse med tillämpliga bestämmelser (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 juni 1985 i mål 228/84, Pauvert mot revisionsrätten, REG 1985, s. 1969,

punkterna 14 och 15, och av den 6 februari 1986 i mål 162/84, Vlachou mot revisionsrätten, REG 1986, s. 481, punkt 6).

124 Det är vad beträffar villkoret om tydliga försäkringar tillräckligt att fastslå att ett förslag till beslut från kommissionen som lagts fram för rådet inte, i motsättning till vad klagandena har gjort gällande, kan väcka någon form av berättigad förväntan om att det omtvistade stödet skulle vara förenligt med unionsrätten.

125 Genom att inte upprepa ordvalet i skälen i kommissionens förslag kan således inte rådets beslut 2003/588 ha gett upphov till en berättigad förväntan att ett stöd till ett företag vars företagsplan inte hade underställts kommissionen och som därför inte omfattades av beslutet skulle vara legaliserat. Den omständigheten att detta ordval inte förekom i beslutet borde ha indikerat för klagandena att unionslagstiftaren hade bytt åsikt i frågan om legalisering av stödet.

126 Härav följer att villkoret om tydliga försäkringar som ska vara uppfyllt för att det att det ska kunna fastslås att principen om berättigade förväntningar ska anses åsidosatt inte var uppfyllt i förevarande mål. Det är inte nödvändigt att pröva de andra villkoren, eftersom de är kumulativa.

127 Förstainstansrätten har därför inte gjort sig skyldig till ett rättsligt fel när den fastslog att klagandenas berättigade förväntan inte hade åsidosatts genom det omtvistade beslutet.

128 Mot bakgrund av samtliga skäl som anförts ovan kan överklagandet inte bifallas med stöd av den andra grunden.

Den tredje grunden

Parternas argument

129 Klagandena har med denna grund ifrågasatt förstainstansrättens fastställande av den räntesats som ska tillämpas på återkravet.

130 Klagandena har gjort gällande att förstainstansrätten begränsade sig till att fastslå att kommissionen hade följt det förfarande som föreskrivs i artikel 9.4 i förordning nr 794/2004. Förstainstansrätten borde emellertid ha prövat om kommissionen hade fastställt en ”lämplig” räntesats i den mening som avses i artikel 14.2 i förordning nr 659/1999, eftersom bedömningen av om satsen är lämplig inte upphör med konstaterandet att den har fastställts i samarbete med den berörda medlemsstaten.

131 Klagandena har hävdat att begreppet lämplig är ett materiellt begrepp som är självständigt från det förfarande som kommissionen ska följa i de exceptionella fall när kommissionen fastställer räntesatsen i nära samarbete med en medlemsstat. Detta självständiga begrepp, som har ett nära samband med den omständigheten att kommissionen har ett utrymme för skönsmässig bedömning och att det slutligen är den som fastställer vilken räntesats som ska tillämpas, ska tolkas, vilket förstainstansrätten inte gjorde.

132 Klagandena har i detta sammanhang påpekat att, vid tolkningen av ovannämnda begrepp, förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-459/93, Siemens mot kommissionen (REG 1995, s. II-1675), bör beaktas, i vilken dom det anges att syftet med återkrav av stöd är att återupprätta den situation som rådde innan stöd beviljades

olagligen. För att se till att de stödmottagande företagen behandlas lika, bör fördelen mätas objektivt från den tidpunkt då stödet stod till det stödmottagande företagets förfogande.

133 Eftersom kommissionen är skyldig att återupprätta den situation som rådde innan stödet olagligen beviljades får ränta endast utkrävas för att kompensera den finansiella fördel som stödmottagaren verkligen har haft och ska vara proportionell mot denna.

134 Genom att inte tillämpa principen om att återupprätta den tidigare situationen och genom att välja en referensräntesats som saknade koppling till verkligheten på den polska marknaden mellan åren 1997 och 2004 har kommissionen och förstainstansrätten, som fann att artikel 14.2 i förordning nr 659/1999 tagits över av artikel 9.4 i förordning nr 794/2004 på denna punkt, således åsidosatt dessa två gemenskapsrättsliga bestämmelser.

135 Enligt kommissionen kan inte denna grund tas upp till sakprövning. Klagandena har nämligen yrkat att domstolen vid ett överklagande ska pröva en grund som inte åberopats i förstainstansrätten. Den tredje grunden, som huvudsakligen vilar på att påståendet att artikel 14.2 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts, åberopades inte i förstainstansrätten, då den enda grund beträffande räntesatsen som åberopades i första instans avsåg att förordning nr 794/2004 hade åsidosatts. Klagandena kan följaktligen inte rikta kritik mot den överklagade domen med åberopande av att begreppet ”lämplig räntesats” feltolkats, när de inte i de grunder som åberopats som stöd för deras talan om ogiltigförklaring har yrkat att förstainstansrätten ska tolka detta begrepp.

136 Kommissionen har i andra hand påpekat att klagandenas resonemang bygger på en felaktig premiss genom att göra gällande att förstainstansrätten skulle ha antagit att artikel 14.2 i förordning nr 659/1999 tagits över av artikel 9.4 i förordning nr 794/2004, det vill säga att förstainstansrätten skulle ha funnit att den räntesats som

fastställts av kommissionen var lämplig endast därför att den hade fastställts ”i nära samarbete med medlemsstaten”.

137 Förstainstansrätten fastslog emellertid, i motsättning till vad klagandena har hävdat, inte endast att kommissionen hade följt det gällande förfarandet i nära samarbete med medlemsstaten, utan förstainstansrätten fann även att den räntesats som tillämpats var korrekt, genom att den erinrade om kommissionens rätt att göra en skönsmässig bedömning och genom att bedöma skälen till varför kommissionen hade avvisat vissa förslag. Förstainstansrätten fann vidare att det inte hade visats att det förelåg någon ”uppenbart felaktig bedömning” och att det var en nödvändig följd av förordning nr 794/2004 att beräkna räntan på sammansatt basis (punkterna 159–167 i den överklagade domen).

138 Eftersom överklagandet inte innehåller något argument som kan ge upphov till tvivel om huruvida förstainstansrättens resonemang var korrekt och det inte innehåller några relevanta invändningar mot detta resonemang anser kommissionen att förstainstansrätten har gjort en korrekt prövning av klagandenas argument inom de gränser som gäller för den ogiltighetsgrund som åberopats i första instans och i vilken det inte yrkades att förstainstansrätten skulle pröva frågan om räntesatsen var ”lämplig” mot bakgrund av artikel 14.2 i förordning nr 659/1999.

Domstolens bedömning

— Upptagande till sakprövning

139 Vad beträffar kommissionens invändning om rättegångshinder, som avser att den tredje grunden – vilken i huvudsak baseras på antagandet att artikel 14.2 i förordning

nr 659/1999 har åsidosatts – inte har åberopats i förstainstansrätten, erinrar domstolen om att det framgår av den rättspraxis som anges i punkt 83 i denna dom att en grund som åberopas för första gången i överklagandet till domstolen i princip inte ska tas upp till sakprövning.

140 Det ska fastslås att klagandena har yrkat att domstolen ska pröva lagligheten av den räntesats som kommissionen har fastställt med hänvisning till att den är olämplig i den mening som avses i artikel 14.2 i förordning nr 659/1999. Denna grund har emellertid inte åberopats i förstainstansrätten, då den enda grund beträffande räntesatsen som åberopades i förstainstansrätten avsåg huruvida förordning nr 794/2004 hade åsidosatts. Kommissionens invändning om rättegångshinder på grund av att klagandena har åberopat en ny grund ska därför godtas.

141 Härav följer att den tredje grunden, i den del som avser att artikel 14.2 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts, inte ska tas upp till sakprövning. Däremot ska den del av den tredje grunden, som avser förordning nr 794/2004, tas upp till sakprövning.

— Prövning i sak

142 Vad beträffar frågan om denna grund är hållbar räcker det att påpeka att eftersom den del av den tredje grunden, som vilar på ett antagande om att artikel 14.2 i förordning nr 659/1999 har åsidosatts, inte kan tas upp till sakprövning, saknar den del av den tredje grunden som vilar på ett antagande att artikel 9.4 i förordning nr 784/2004

har åsidosatts vid fastställandet av en lämplig sats föremål, vilket kommissionen med rätta har gjort gällande. Det är nämligen omöjligt att i klagandenas argumentation göra åtskillnad mellan en invändning riktad mot förstainstansrätten som endast avser att artikel 9.4 i förordning nr 794/2004 skulle ha åsidosatts och inte begreppet lämplig sats i artikel 14.2 i förordning nr 659/1999.

143 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas på den tredje grunden.

144 Eftersom överklagandet inte kan bifallas på någon av grunderna, ska det ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

145 Enligt artikel 122 första stycket i rättegångsreglerna ska domstolen, när överklagandet ogillas, besluta om rättegångskostnaderna. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma rättegångsregler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) ISD Polska sp. z o.o. och Industrial Union of Donbass Corp. ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter